

De werkzaamheid van het geloof

Bij het lezen van Psalm 132 werd mijn aandacht gevestigd op de voorwerpen waarmee Davids geloof zich bezighield, en op de omstandigheden waarin hij dit deed. Het eerste vers zegt ons in welke toestand David zich bevond. 'O HEERE, gedenk aan David, aan al zijn lijden'. Hij was dus in lijden. Wanneer iemand zich in gunstige omstandigheden bevindt, is het niet moeilijk om zich bezig te houden met degenen die zorgen hebben. Dit was niet het geval met David toen hij deze Psalm maakte; hij was in lijden. 'Al zijn lijden' schijnt van een zware beproevingen te getuigen.

Het is in die moeilijke omstandigheden dat de Heilige Geest ons David voorstelt. David was geheel vervuld met de gedachte aan de ark en aan de rust die hij de Heer te midden van Zijn volk wilde bereiden. Het was de werkzaamheid van het geloof bij een man die, ondanks al zijn misstappen, in zijn hart het gevoel bewaarde van de genade van God, waarvan hij het voorwerp was.

Uit dit oogpunt beschouwd, houdt deze Psalm een ernstige les voor ons in. Houden wij ons, net als David, onder de moeilijkheden van het aardse leven tóch met de dingen van God bezig? Of schijnt het ons integendeel niet vaak gewoon, ja zelfs geoorloofd, ons met de moeilijke omstandigheden waarin wij ons bevinden, of met het eigen ik, bezig te houden?

David wenste ongetwijfeld ook van zijn lijden verlost te worden, maar wanneer hij aan zichzelf denkt, vraagt hij de Heer hem te gedenken in de toestand waarin hij zich bevond.

Welk een overeenstemming tussen dit gedrag en de onderwijzing van de Geest: 'Wentel uw weg op de HEERE, en vertrouw op Hem; Hij zal het maken' (Ps. 37:5). De Heer kende de moeilijkheden van Zijn dienstknecht; Hij kende ze geheel en al. Dit gevoel vervulde het hart van de psalmist, want hij zegt niets anders dan: 'O HEERE, gedenk'. Is het niet kostbaar dat die paar woorden voldoende waren om de tedere zorg die God voor de Zijnen heeft, op te wekken? Het is alsof hij wil zeggen: 'hij die U liefhebt, is in lijden'.

Kon de Heer onverschillig zijn voor het lijden van Zijn dienstknecht? Nee, zeker niet, want het was Zijn voornemen hem te verlossen. David twijfelde er geen ogenblik aan. Hij wist weliswaar de tijd niet wanneer God handelen zou, maar zijn vertrouwen was op Hem. Ook blijft hij niet lang bij de omstandigheden stilstaan, maar, zoals bij de mannen van het geloof die het water met hun tong lekten (Richt. 7), ging de zaak van de Heer bij hem vóór alles. Het 'O HEERE, gedenk' is als het geklank van de trompetten, dat de Heer indachtig moest maken dat Zijn volk verlossing nodig had (Num. 10:9).

En God wordt niet moe te verlossen. Hij antwoordt graag op het gebed van het geloof; zelfs doet Hij boven bidden en denken. Vergelijk vers 8 met vers 14 en 15, vers 9 met vers 16 en vers 10 met vers 17 en 18, waar het mooie antwoord van God op Davids vragen en gebeden gegeven wordt.

Als wij dus onze moeilijkheden met vertrouwen de Heer kunnen opdragen, dan zullen wij met geduld Zijn antwoord afwachten. Er ligt een ernstige les voor ons in deze wijze van doen van David, of liever in de uitdrukking van zijn geloof. Behalve de kalmte en het rustige vertrouwen van zijn hart zien wij David vol ijver, niet om zichzelf te verlossen, maar om een plaats van rust voor de Heer te bereiden. De Heer ziet graag dat

onze harten te midden van al onze beproevingen met Hem bezig zijn, alsof Hij nodig heeft dat wij iets voor Hem doen!

Is dit voor schepselen zoals wij zijn, niet onuitsprekelijk heerlijk? Waarom is het dan gewoonlijk zo geheel anders? Gebeurt het niet dikwijls dat de moeilijkheden van het leven ons hele hart innemen, zodat er geen plaats overblijft voor iets anders, dat die moeilijkheden, in plaats van een gelegenheid te zijn waarin ons geloof openbaar wordt, aanleiding geven tot mopperen, moedeloosheid en ongelooft? De wereld ziet ons vaak niet rustig, niet vertrouwend op God, Wiens liefde en macht wij toch kennen.

Welk een onderscheid is er tussen David en die ongelovige, onrustige zielen die steeds bezorgd zijn over de uitkomst van één of andere moeilijkheid! Hoe zwaar ook beproefd, hij denkt niet aan zichzelf; hij denkt aan God en Zijn verheerlijking. Wat een mooi getuigenis zou het voor de wereld zijn als alle gelovigen evenzo handelden!

Het vertrouwen dat de Heer Jezus in Zijn Vader had, was voor iedereen openbaar. Hij werd bespot, maar het was toch gegeven, en het strekte tot heerlijkheid van God. Zo moet ook ons getuigenis zijn. Als wij ons in alles aan God toevertrouwen, zullen wij de tijd hebben ons bezig te houden met de dingen van de Heer. In plaats van alleen een hart te hebben voor hetgeen onszelf aangaat, zullen wij ons met vreugde bezighouden met anderen, hetzij met de wereld om haar het Evangelie te brengen, hetzij om de Heer in de Zijnen te dienen.

De Heer Jezus zegt: 'Voor zoveel gij het gedaan hebt aan één der geringsten van deze Mijn broeders, hebt u het Mij gedaan' (Matth. 25:40). Het is dus tot ons nadeel als onze natuurlijke eigenliefde of ons gebrek aan geloof ons berooft van het geluk dat gevonden wordt in de werkzaamheid van het geloof. Onze eigen moeilijkheden mogen wij op de Heer werpen; Hij zorgt voor ons.

Men heeft ons dikwijls de Heer Jezus voorgesteld, Die vergat voedsel te nemen, terwijl Hij Zich bezighield met de Samaritaanse vrouw. Anderen hebben naar Zijn voorbeeld in dezelfde liefde gewandeld.

De apostel Paulus is daar een treffend voorbeeld van. 'Tijdens het reizen dikwijls in gevaren van rivieren, in gevaren van rovers, in gevaren van volksgenoten, in gevaren van de volken, in gevaren in de stad, in gevaren in de woestijn, in gevaren op zee, in gevaren onder valse broeders; in arbeid en moeite, in waken menigmaal, in honger en dorst, in vasten dikwijls, in koude en naaktheid; behalve de dingen, die van buiten zijn, overvalt mij dagelijks de bezorgdheid over al de gemeenten'

(2 Kor. 11:26-28).

Dat is de werkzaamheid van het geloof. Die werkzaamheid kan ook uw en mijn ervaring zijn. Het komt erop aan op God te vertrouwen! Wat uzelf aangaat, als u rustig bent met betrekking tot uw eigen weg en lot, dan kan het geloof zich met de noden en behoeften van anderen bezighouden. En het geloof handelt altijd, net als bij David, uit vrije beweging, want het is niet de wet maar de liefde die tot werken aanspoort. Zij weet wat de Heer welbehaaglijk is.

Is er niet een zekere kilheid in dat Christendom dat altijd op aansporing en aanvragen van buiten wacht? Niet dat ik dit wil veroordelen, maar zou het niet beter zijn als het niet nodig was? Als er, bijvoorbeeld, genoeg werkzaamheid van de liefde bestond om de behoeften die zich voordoen, te vervullen en uit eigen beweging

tegemoet te komen, zouden wij dan niet gelukkiger zijn? Is het niet een veel grotere vreugde te ondervinden dat God ons gebruikt heeft tot Zijn werktuig om Zijn doel te bereiken, dan aan een aanvraag van buiten te beantwoorden en op die wijze in de behoeften te voorzien? De vrees zich te vergissen laat ons dikwijls het laatste kiezen, maar als wij ons dicht bij de Heer houden, zal Hij ons dan ook niet hierin veilig leiden?

Dat wij toch steeds met de Heer onze weg gaan, opdat wij altijd kunnen zeggen: 'Spreek, HEERE, want Uw knecht hoort' (1 Sam. 3:9).